

# OP HAZEN *jacht*

Het aantal vrouwen dat jaagt is in tien jaar tijd verdubbeld. Door de belangstelling voor lokale natuurproducten en een biologische, zelfvoorzienende levensstijl wordt deze 'sport' steeds populairder. Gooisch ging een avond mee op jacht. 'Straks leggen we de geschoten hazen in een tableau.'

TEKST: MARLOES DE MOOR FOTOGRAFIE: ANOESKA VAN SLEGTENHORST



**M**uisstil houdt Odette Zonnenberg (42) zich schuil in een sloot. Een knie steunt ze tegen de drassige zijkant, haar andere been zakt weg in kleverige kleigrond. Haar geweer houdt ze stevig vast. Het is geen ideale houding, maar het moet. Elke beweging of geluid kan de hazen doen opschrikken. En rechtop aan de kant gaan staan is al helemaal geen optie. Aan de overzijde van het veld teken zich in de mist vaag een rij boompjes af. Daar ergens zijn de drijvers bezig om de hazen op te jagen. Ze wandelen in schutkleuren gekleed naast elkaar over de akkers en de maisvelden, maken geluiden als 'rrrrr' en 'kssst' om de dieren wakker te schudden. Vaak liggen de hazen zo plat en roerloos in het gras dat ze bijna levenloos lijken. Dan ineens begint er een te rennen. Een drijver steekt zijn hand op, gebaart: "Partout!" Het betekent dat hij een lopende haas heeft gesignaleerd. Razendsnel stuift het dier over het veld. Odette drukt haar hagelgeweer tegen haar schouder, haar wang tegen de zijkant. Ze knijpt haar ene oog dicht. Het andere tuurt strak naar de ringkorrel, een knopje op de loop van het geweer, waarmee ze kan richten. De haas snelt voorbij. Odette schiet. Een doffe knal. De nagalm van het geluid blijft hangen boven het stille akkerland. Ze mist. Het dier springt een sloot over en is er vandoor. "Die heeft geluk gehad", zegt Odette zacht. Haar hart bonst in haar keel. "Natuurlijk. Het zou gek zijn als dat niet zo was. De adrenaline giert door je lijf als je gaat schieten."

**ZORGZAAM**

In mei van dit jaar haalde Odette haar jachtakte. Hoewel ze dik aangekleed is in degelijke donkergroene outdoor-kleding oogt ze elegant. Een zachte oogopslag in een gezicht dat bloost van de waterkou. Ze is moeder van twee kinderen van 11 en 14 jaar en werkt 24 uur per week als verpleegkundige op de intensive care in een ziekenhuis. Daar verzorgt ze liefdevol patiënten die bijkomen van een hartoperatie. Zo op het eerste gezicht lijkt Odette geen vrouw die met een Browning hagelgeweer in een sloot op een haas ligt te loeren. "Oh dát is de harde kant in jou", zei een collega toen ze vertelde dat ze van jagen hield. "Die opmerking vond ik niet zo leuk. Ik ben een heel zorgzaam type en beschouw de jacht niet als iets meedogenloos. Vaak buigen



‘DE JACHT IS ZO  
VEEL MEER DAN  
HET DODEN VAN  
DIEREN.  
IK BESCHERM DE  
NATUUR JUUST’

## DE HAAS SPRINGT EEN SLOOT OVER EN IS ER VANDOOR. 'DIE HEEFT GELUK GEHAD', ZEGT ODETTE

mensen om als ik uitleg wat het precies inhoudt. Jacht is zoveel meer dan het doden van dieren. Ik bescherm de natuur juist. Als er van een bepaald dier een overschot is, gaan ze dood. Aan ziektes of doordat ze elkaar opfokken en wegstoten uit het territorium. Ze rennen dan de weg op en veroorzaken verkeersongelukken. Bovendien draait het maar twintig procent om het schieten. De rest van de tijd onderhoud en beheer ik het veld, tel ik de dieren. Iemand anders zei tegen me 'dus jij zorgt voor mens én dier.' Dat klopt beter."

### SCHADEBESTRIJDING

Odette strekt haar benen. Ze heeft uren in de sloot gezeten sinds ze haar collega jagers 'waidmansheil' heeft gewenst, een oude, Germaanse groet waarmee zij elkaar aan het begin van de jacht succes wensen. Met haar geweer opengeklapt, zonder patronen, klautert ze eruit. "Veiligheid staat erop. Nóóit met patronen in je geweer lopen. Je zult maar net struikelen en je geweer gaat per ongeluk af", verklaart ze. Haar man Niels is met zes andere drijvers in het veld. Bij hem begon haar liefde voor jagen. "Niels heeft een jachtovereenkomst met een boer in Elst. Daarmee mag hij op twee percelen jagen. Voor tachtig procent is dat schadebestrijding: duiven en ganzen die het land kaal vreten. Ook op Texel beheert hij een stuk jachtgrond waar we regelmatig heen gaan. Niels is directeur van een bedrijf in Rotterdam en maakt lange dagen. In de weekenden of vrije uren gaat hij graag het veld in om te ontspannen." Tot afgelopen voorjaar ging Odette altijd met hem mee als drijver, zoals veel vrouwen van jagers doen. Met hun zweethond, een Alpenländische Dachbrak, zocht ze het spoor na van geschoten grof wild. "Zweet is een jagersterm voor bloed. Deze honden ruiken het bloedspoor van een dier en kunnen hem nazoeken", legt Odette uit. "Dat kan gevaarlijk zijn. Een wild zwijn dat aangeschoten is, maar nog leeft, kan agressief reageren. Voor mij was dat een van de redenen om mijn jachtakte te halen. Met een geweer voel je je minder kwetsbaar. Daarbij heb ik er ook meer tijd voor, nu de kinderen groter zijn."

### GEROOKTE GANZENBORST

Op het karrenspoor van een landweg kloppen de drijvers hun met dikke hompen klei besmeurde laarzen en schoenen uit. Sommigen zijn nat tot aan hun kuit van de sloten en het hoge natte gras dat ze hebben doorkruist. Gelukkig dragen ze waterafstotende broeken. "Kijk uit met de hond! Er zit een fazant in de sloot", waarschuwt Niels als de jachthond er snuffelend vandoor gaat. "De populatie fazanten is klein dit jaar. Dus daar schieten we niet op. We moeten ook voorkomen dat de jachthonden ze pakken", zegt hij. De ganzen, eenden, duiven en



### 'VLEES DAT JE ZELF HEBT GESCHOTEN IS PAS ÉCHT BIOLOGISCH'

Jenny Verheijen (25), consultant

"Samen met mijn zus heb ik mijn jachtakte gehaald. Sindsdien gaan we regelmatig jagen in het veld van mijn vader. We hebben het van huis uit meegekregen. Als je niemand kent is het moeilijker om ertussen te komen en een plek te vinden waar je kunt jagen. Een goede hond is ook belangrijk. Die kan het wild apporteren, maar bijvoorbeeld ook een haas opjagen zodat je hem kunt schieten. Ik schiet zeker niet alles. Mijn zus en ik zijn ermee opgegroeid, maar ik kan wel voorstellen dat het anders is voor iemand uit de stad die zijn stukje vlees in de supermarkt koopt. Dan vraag ik wel eens: maar weet jij dan waar dat vandaan komt? Hoe weet je of er geen groeihormonen of antibiotica in zit? Vlees dat je zelf hebt geschoten is pas écht biologisch en eerlijk."

### TOENEMEND AANTAL VROUWEN WORDT JAGER

In 2015 schreven 107 vrouwen zich in voor de jachtopleiding, in 2005 waren dat er 54. Het aantal vrouwelijke cursisten is in de afgelopen tien jaar nog nooit zo hoog geweest. Ook het aantal jonge jagers neemt toe. De meerderheid van de cursisten in 2015 was jonger dan 36 jaar (50,6 procent). vrouwenjacht.nl

konijnen die geschoten worden in het kader van schadebestrijding krijgen allemaal een bestemming op het bord. Odette heeft het geluk dat ze vrienden heeft die het wild goed kunnen bereiden. “Zij hebben een kookworkshop en wildproeverij en kunnen de heerlijkste gerechten maken. Als we een feestje hebben, vragen we of zij wat ganzenborst voor ons kunnen roken. Ik verdiep me er zelf ook steeds meer in. Op YouTube zijn veel filmpjes te vinden over verschillende bereidingswijzen.”

**PRIJZIGE HOBBY**

De jagers leggen hun vangst van die dag – tien hazen – in het gras. Odette heeft er geen kunnen schieten. “Je moet geluk hebben dat ze net voor je langs lopen.” Een treffer of niet, elke keer weer geniet ze van de schoonheid van het landschap. Of dat nu op een bloedhete zomerochtend is of op een ijsskoude winterdag. Al van kinds af aan heeft ze een passie voor de natuur. “Ik was acht jaar en struinde met een hond

van de bureu uren in het bos. Ik vond het interessant om te kijken hoe verschillende planten eruit zien en zocht thuis op hoe ze heten. De veranderingen in de natuur boeiden me mateloos. Meer jagers hebben die interesse. Op de jachtcurcus zitten veel biologen en boswachters.” Prijzig is de hobby wel. De jachtopleiding kost alles bij elkaar drieduizend euro. Dan moet je nog een kogel- en hagelgeweer, waterdichte outdoor kleding en liefst nog een jachthond hebben. Alles bij elkaar ben je dan weer een paar duizend euro verder. “Toch zou ik jagen geen elitesport willen noemen. Je kunt het net zo duur maken als je zelf wilt. Ik heb geweren en jachtkleding van een goed merk en daar betaal je voor. Het kan echter altijd goedkoper door tweedehands materialen aan te schaffen.”

**DE WILDPOELIER**

In de boerderij die bij de percelen hoort, staan schalen voor broodjes, droge worst, kaas en gerookte ganzenborst klaar. De jagers en drijvers wrijven zich warm en schenken thee uit thermoskannen. “Straks leggen we de hazen in een tableau, zoals dat in jagerstermen heet. Die verdelen we dan onder elkaar. Wat overblijft gaat naar een wildpoelier”, legt Odette uit, terwijl ze zorgvuldig haar geweer opbergt. Iedereen krijgt een glaasje Jägermeister. Een van de jagers verheugt zich al op het warme bad dat hij vanavond gaat nemen. Odette moet daar nog even op wachten. Ze gaat eerst, rozig van de kou, een dutje doen en dan de nachtdienst in. En morgen staat natuurlijk haas op het menu.

**TEGEN DE JACHT**

Marianne Thieme van De Partij voor de Dieren: “Wij vinden dat in het wild levende dieren zoveel mogelijk met rust moeten worden gelaten. Het doden van dieren in het wild is alleen acceptabel wanneer er dringende redenen voor zijn, bijvoorbeeld omdat het dier lijdt of omdat het dier gevaarlijk of voor de volksgezondheid bedreigend is en doden de enige effectieve weg is. De uitvoering moet in handen komen van professionals in dienst van de overheid, en niet langer van jagers. We willen dat het doden van in het wild levende dieren door hobbyisten verboden wordt. Tot nu toe wordt in Nederland voor het plezier gejaagd op wilde dieren, vaak onder het mom van populatiebeheer. Dat vinden wij ontoelaatbaar.”



‘ALLES BIJ ELKAAR BEN JE ZO EEN PAAR DUIZEND EURO VERDER. TOCH IS JAGEN GEEN ELITESPORT’



**'DE JACHTKLEDING VOOR VROUWEN WORDT STEEDS MODIEUZER'**

Justa Reuvekamp Gille (52), officemanager bij een accountantskantoor en oprichtster van de website Vrouw en Jacht. "In 2004 haalde ik mijn jachtakte. De interesse voor jagen werd gewekt door mijn man die jager is. Ongeveer eens in de twee weken gaan we samen op jacht. De dieren die we schieten, eten we ook zelf op. Dat kan bijvoorbeeld een fazant, haas of konijn zijn. Door de trend van natuurlijk en biologisch eten, merk ik dat mensen positiever tegenover jagen staan. Als je wel vlees eet dat verpakt in de winkel ligt, maar ook tegen jagen bent, vind ik dat hypocriet. Niets is biologischer dan vlees van de jacht. Vaak begrijpen mensen me beter als ik goed uitleg wat mijn hobby inhoudt. Natuurbeheer is een belangrijk onderdeel van de jacht en daar besteden we veel tijd aan. Via mijn website Vrouw en Jacht en de bijbehorende Facebookpagina merk ik dat steeds meer vrouwen geïnteresseerd zijn in de jacht. Ik geef op mijn site onder andere informatie over jagen, kleding, jachthonden, wildrecepten, wildfairs en beurzen. Eerder was er voor vrouwen niet zoveel op dat gebied. De jachtkleding voor vrouwen wordt steeds modieuzer met mooie vesten, hoedjes en jasjes. Wat je draagt moet natuurlijk vooral praktisch zitten en warm zijn, maar het is toch ook fijn om er een beetje leuk uit te zien."



**'ALS IK MOET SCHIETEN, KLOPT MIJN HART IN MIJN KEEL'**

Aniek Verheijen (30), jurist "Al van kleins af aan ging ik met mijn vader en oom mee op jacht. Dat vond ik heel leuk, maar het was nooit bij me opgekomen om het ook zelf te gaan doen. Ik kende helemaal geen jagende vrouwen. Toch leek het me wel wat. Vorig jaar heb ik mijn jachtakte gehaald. Ik vind het leuk dat je de hele dag buiten bent en je daarna je eigen stukje vlees kunt eten. In Limburg heb je veel wilde zwijnen, konijnen, hazen, fazanten en reeën. De focus ligt nu vooral op wilde zwijnen, omdat er erg veel van zijn en die veroorzaken overlast. De eerste keer dat ik een wild zwijn schoot herinner ik me goed. Ik was alleen in het bos.

Het was pikdonker. Doodstil zat ik te wachten. Zachtjes hoorde ik het kraken van de takken. Hij kwam er aan. Ik probeerde mijn hartslag onder controle te houden, want dat klopte als een gek in mijn keel. Toen schoot ik hem neer. Dat is niet zomaar iets. Je neemt toch het leven van een dier. Dat doe je niet zonder na te denken. Tegelijkertijd was ik trots toen ik mijn eerste stukje zelf geschoten wild op mijn bord had liggen. Het is niet zo dat ik dieren doodschiet voor mijn plezier. Jagen is meer dan dat. Ik zorg ook voor kruiden, zaden en planten op het veld, snoei de struiken bij en tel de dieren in het gebied om te kijken of er overschotten zijn. Mensen die tegen de jacht zijn noemen zich vaak natuurvriend. Maar ik denk dat niemand dichterbij de natuur staat dan een jager."

Met hartelijk dank voor het ter beschikking stellen van de PDF's aan 'Gooisch...als lifestyle' (wintereditie van 2015)  
 t +31 (0)35 677 0780 / www.gooisch.nl  
 Studio 21 – Media Park / Joop van den Endeplein  
 Sumatralaan 45 / 1217 GP Hilversum  
 gooisch.nl/music

